

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/103/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122382491
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:6122382491.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Stanislavy Kollárovej v spore žalobcu: A. B. C., D., E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., G. H. XXXX/XX, zastúpeného: JUDr. Andrejom Garom, advokát so sídlom Bratislava, Štefánikova 14, proti žalovanej: A. I. C., narodenej XX.XX.XXXX, bytom F., C. XXXX/XX, zastúpenej advokátskou kanceláriou soukeník - štrpka s. r. o., so sídlom Bratislava, Strážnická 8141/5, IČO: 36 862 711, o zaplatenie 105,56 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 20. apríla 2023, č.k. 4C/38/2022-212 v časti o trovách konania, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o náhrade trov konania (vo výroku III.) **z r u š u j e** a vec v tomto rozsahu **v r a c i a** súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 105,56 eur od 20.12.2020 do 26.08.2022 zastavil, výrokom II. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 105,56 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 105,56 eur od 27.08.2022 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia a výrokom III. o trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi náhradu trov konania za aplikácie § 257 CSP nepriznal.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou podanou súdu dňa 26.07.2022 sa žalobca domáhal proti žalovanej zaplatenia sumy 105,56 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 105,56 eur od 20.12.2020 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že uznesením Okresného súdu Prievidza č.k. 12P/44/2019-76 zo dňa 14.10.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17CoP/3/2020-197 zo dňa 13.02.2020 bol upravený styk žalobcu s maloletým dieťaťom pochádzajúcim z manželstva so žalovanou na čas do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Prievidza, sp zn. 18P/54/2019 tak, že žalobca je oprávnený sa s maloletým dieťaťom sýkať každú sobotu nepárneho týždňa v kalendárnom roku v čase od 14.00 hod. do 17.00 hod. v neprítomnosti žalovanej s tým, že žalobca si maloletého riadne na styk pripraveného pred kultúrnym domom v F. J. K. J. prevezme a na tom istom mieste maloletého žalovanej vráti. Výrokom IV. neodkladného opatrenia súd nariadil výkon rozhodnutia. Žalobca si v zmysle vykonateľného rozhodnutia išiel dňa 19.12.2020 prevziať maloletého a za účelom tohto stretnutia pricestoval z miesta bydliska. Pred príchodom žalobca upovedomil žalovanú o svojom príchode prostredníctvom SMS správy, na čo žalovaná nereagovala. V deň príchodu sa žalobca dostavil na miesto prevzatia maloletého dieťaťa, ktorého žalovaná na styk nepripravila, na akékoľvek SMS správy nereagovala, a tak sa žalobca presunul pred dom žalovanej. Žalobcovi dvere nikto neotvoril a tak privolal hliadku Policajného zboru SR, ktorým sa taktiež nepodarilo skontaktovať so žalovanou. Žalobca následne predmetné stretnutie oznámil príslušníkom polície prostredníctvom zápisnice. Žalobca si žalobou uplatnil nárok na náhradu škody, za ktorej vznik zodpovedá žalovaná v dôsledku vyššie uvedeného konania a ktorá spočíva

v zbytočne vynaložených nákladoch na cestu z F. do F. a späť. Žalovaná neposkytnutím potrebnej súčinnosti porušila svoju prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka, čím vedome spôsobila škodu žalobcovi, nakoľko jej zámer zmať styk žalobcu s maloletým a spôsobiť mu tak zbytočne vynaložené náklady bol vopred daný. Príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti žalovanou a škodou bola daná tým, že ak by žalovaná rešpektovala právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie a umožnila žalobcovi bez obštrukcií styk žalobcu s maloletým, prípadne včas, riadne a náležite upovedomila žalobcu o objektívnej prekážke zakladajúcej predpoklad nemožnosti uskutočniť styk, nevynaložil by žalobca náklady na cestu z F. do F. a späť zbytočne a ku škode by nedošlo, nakoľko jediný účel cesty žalobcu bol práve styk s maloletým v zmysle rozhodnutia. Žalovaná tak bola zodpovedná za vznik škody. Predmetná cesta žalobcu z miesta bydliska - G. H. XXXX/XX, F., do miesta styku - L. E. F., K. J. XX, F. a späť predstavovala vzdialenosť 372 km, t. j. z F. do F. 186 km a z F. do F. 186 km, pričom žalobca si nárokoval základnú náhradu vo výške 71,80 eur v zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách a náhradu za spotrebované pohonné látky vo výške 33,76 eur prepočítanú v zmysle spotreby pohonných látok uvedených v technickom preukaze a údajov štatistického úradu v týždni od 14.12.2020 do 20.12.2020. Proti platobnému rozkazu vydanému v upomínacom konaní podala žalovaná odpor dňa 05.09.2022, v ktorom uviedla, že žalobcovi za náhradu škody nezodpovedá, nakoľko škoda nevznikla žalobcovi v príčinnej súvislosti s jej konaním. V čase, kedy sa mal uskutočniť styk žalobcu s maloletým synom bol vládou SR vyhlásený zákaz vychádzania (s odkazom na uznesenie vlády Slovenskej republiky č. 804 zo 16. decembra 2020 k návrhu na ďalšie rozšírenie opatrení v rámci vyhláseného núdzového stavu podľa čl. 5 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov vyhláseného uznesením vlády Slovenskej republiky č. 587 z 30. septembra 2020 v znení uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 718 z 11. novembra 2020). Žalovaná nepredpokladala, že sa žalobca bude domáhať styku v čase vianočných prázdnin a v čase sprísnenia zákazu vychádzania a protipandemických opatrení, a zároveň v čase, keď boli žalobca a žalovaná dohodnutí na harmonogram trávania vianočných sviatkov. Žalovaná zo strany žalobcu ani nebola vopred informovaná, že sa na styk s maloletým synom dostaví. Na základe uvedeného bola presvedčená, že nemôže byť zodpovedná za škodu v prípade, ak táto vzniká samotným konaním žalobcu.

3. Na dokazovaní zistený skutkový stav veci, súd prvej inštancie aplikoval ust. §§ 415, 420 ods. 1, 3, 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 257 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Súd prvej inštancie zistil, že strany sporu sú rodičmi maloletého B. C., narodeného XX.XX.XXXX. Nebolo tiež sporné, že v čase, kedy sa mal realizovať styk žalobcu (ako otca) so svojím maloletým synom, existovalo právoplatné a vykonateľné uznesenie Okresného súdu Prievidza, č.k. 12P/44/2019-76 zo dňa 14.10.2019 (uznesenie nadobudlo právoplatnosť 02.03.2020), ktorým v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17Cop/3/2020-197 zo dňa 13.2.2020 bol neodkladným opatrením dočasne, do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 13P/118/2019 alebo sp. zn. 13P/91/2019 (podľa toho, ktoré konanie bude právoplatne ohľadom výkonu práv a povinností rodičov vo vzťahu k maloletému B. skončené skôr), upravený styk žalobcu (otca) s maloletým B. tak, že je oprávnený sa s maloletým B. stykať každú sobotu nepárneho týždňa v kalendárnom roku v čase od 14.00 hod. do 17.00 hod., v neprítomnosti matky. Týmto uznesením súdu bolo tiež rozhodnuté, že otec si maloletého B. riadne na styk pripraveného pred kultúrnym domom v F., na K. J. prevezme a na tom istom mieste maloletého matke (žalovanej) vráti. Vyššie uvedené rozhodnutia súdov boli teda právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami, ktoré v čase predmetného styku, t.j. dňa 19.12.2020, upravovali právo žalobcu ako otca maloletého dieťaťa stretávať sa s maloletým synom a na druhej strane povinnosť žalovanej ako matky riadne maloletého na styk pripraviť a umožniť prevzatie maloletého žalobcom. Predmetný deň úpravy styku (19.12.2020) pripadol na sobotu v nepárnom týždni, bol teda dňom, kedy bol žalobca oprávnený mať styk s maloletým B. v čase od 14.00 hod. do 17.00 hod. v neprítomnosti matky. V konaní tiež nebolo sporné, že žalobca na súdom upravený styk s maloletým synom pricestoval z miesta svojho bydliska z F. na miesto styku do F. a že na túto cestu použil svoje osobné motorové vozidlo, značky EVČ: F., značky Volkswagen Tiguan. Tiež nebolo sporné, že v súvislosti s touto cestou z miesta bydliska do F. a späť vynaložil náklady, ktoré si žalobca vyčísli s odkazom na zákon č. 283/2004 Z.z. o cestovných náhradách v žalovanej výške 105,56 eur. Vzhľadom k tomu, že dňa 19.12.2020 nebol realizovaný styk žalobcu (otca) s maloletým B. napriek tomu, že žalobca sa na miesto styku dostavil a vzhľadom na obranu žalovanej, že tu boli dôvody, ktoré bránili realizovať súdom upravený styk žalobcu s maloletým dieťaťom, tzv. že súd v rámci dokazovania zisťoval, či žalovaná objektívne mohla/nemohla odovzdať maloletého syna žalobcovi na styk vzhľadom na preukázané/nepreukázané skutočnosti, ktoré by styk

so žalobcom vylučovali/nevylučovali a ak by sa preukázalo, že objektívne nemohla odovzdať maloletého syna žalobcovi na styk, potom by zisťoval, či si žalovaná v takom prípade splnila povinnosť počínať si tak, aby nedošlo ku škode na strane žalobcu podľa § 415 Občianskeho zákonníka vznikom zbytočných nákladov na jeho strane tým, že by včas žalovaného neinformovala o objektívnej prekážke styku. Zo žalobcom predloženej SMS komunikácie so žalovanou v dňoch 18.12.2020 až 19.12.2020 bolo zistené, že žalobca dňa 18.12.2020 (t.j. v piatok) v čase o 20:00 hodine písal žalovanej: „Zajtra odovzdanie podľa NO o 14h na namentei“, že dňa 19.12.2020 (t.j. v sobotu) v čase o 13:48 hodine písal žalovanej: „Som na namentei“ a že dňa 19.12.2020 (t.j. v sobotu) v čase o 14:01 hodine písal žalovanej: „Je po 14h, opat nekomunikujes, budem nuteny privolať policajnu hliadku“. Žalovaná na tieto správy nereagovala, čo v konaní zostalo nesporné. Tvrdenia žalobcu, že na miesto styku s maloletým sa žalobca dostavil v deň a v čase úpravy styku, preukázala aj žalobcom predložená zápisnica o trestnom oznámení spísaná na OR PZ, Obvodnom oddelení PZ v Prievdzi dňa 19.12.2020, z ktorej vyplynulo, že na OO PZ sa bez predvolania dostavil žalobca dňa 19.12.2020 o 15.00 hod. v súvislosti s neuskutočneným stykom s maloletým B. v daný deň. V konaní bolo preukázané, že žalovaná povinnosť uloženú jej súdnym rozhodnutím riadne pripraviť mal. B. na styk so žalobcom a odovzdať ho žalobcovi porušila, v dôsledku čoho sa styk žalobcu s maloletým B. nerealizoval. Žalobca v konaní preukázal, že s použitím svojho osobného motorového vozidla vynaložil cestovné náklady na cestu z F. do F. a späť, a to za účelom realizácie styku s maloletým B. v zmysle súdneho rozhodnutia, čím sa zmenšil jeho majetok. V konaní bolo preukázané, že žalovaná na SMS správy žalobcu z 18.12.2020 a 19.12.2020 nijako nereagovala. Príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti žalovanou a škodou bola daná tým, že ak by žalovaná rešpektovala právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie a umožnila by žalobcovi styk žalobcu s maloletým B., prípadne ho včas a riadne upovedomila o objektívnej prekážke zakladajúcej nemožnosť uskutočniť styk, žalobca by nevynaložil náklady na cestu z F. do F. a späť zbytočne a ku škode by nedošlo, pretože jediným účelom cesty žalobcu v predmetný deň bol práve styk s maloletým v zmysle súdneho rozhodnutia. Žalobcovi tak vznikla škoda v podobe zbytočných nákladov vynaložených v súvislosti s cestou z miesta svojho bydliska na miesto styku s maloletým synom. Žalovaná bola povinná umožniť styk žalobcu s maloletým aj bez predchádzajúceho pripomenutia, oznámenia žalobcu, rešpektujúc právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutie. Pokiaľ šlo o obranu žalovanej, že v čase, kedy sa mal uskutočniť styk žalobcu s maloletým synom, bol vládou Slovenskej republiky vyhlásený zákaz vychádzania (s odkazom na uznesenie vlády Slovenskej republiky č. 804 zo 16. decembra 2020 k návrhu na ďalšie rozšírenie opatrení v rámci vyhláseného núdzového stavu podľa čl. 5 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu v znení neskorších predpisov vyhlásením vlády Slovenskej republiky č. 587 z 30. septembra 2020 v znení uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 718 z 11. novembra 2020), a teda že styk s maloletým synom sa nemohol uskutočniť, a to nie z dôvodov na jej strane, keď v danom čase bola účelom zákazu vychádzania ochrana verejného zdravia, podľa názoru súdu táto neobstojí. Toto uznesenie vlády totiž upravovalo okrem iného výnimky z obmedzenia slobody pohybu a pobytu zákazom vychádzania v bode B.1. pod bodom 15. tak, že obmedzenie sa nevzťahuje na cestu dieťaťa a jeho sprevádzajúcej osoby za rodičom alebo osobou, ktorá má právo styku s dieťaťom a cestu späť, resp. pod bodom 19. tak, že obmedzenie sa nevzťahovalo na cestu rodiča, inej oprávnenej osoby a cestu dieťaťa realizovanú v súvislosti s rozhodnutím súdu vo veci styku rodiča (prípadne inej oprávnenej osoby) s dieťaťom vo veci striedavej osobnej starostlivosti alebo cestu realizovanú za účelom stretnutia sa s dieťaťom po dohode rodičov. Podľa názoru súdu vychádzajúc z bodu B.1. bodu 15. vyššie uvedeného uznesenia vlády, výnimka z obmedzenia na cestu dieťaťa a jeho sprevádzajúcej osoby za rodičom alebo osobou, ktorá má právo styku s dieťaťom a cestu späť, je výnimkou, ktorá sa jednoznačne vzťahovala na predmetný styk. Žalovaná tak nemala žiaden dôvod nerešpektovať uznesenie vlády a nemala objektívny dôvod na neumožnenie styku žalobcu s maloletým B.. I keď uznesenie vlády č. 804 zo 16.12.2020 nadobudlo účinnosť od 17.12.2020, teda krátko pred predmetným stykom, súd prvej inštancie poukázal na to, že tomuto uzneseniu predchádzalo účinné uznesenie vlády č. 678 z 22.10.2020 týkajúce sa rozšírenia opatrení v rámci vyhláseného núdzového stavu, ktoré rovnako upravovalo okrem iného výnimky zo zákazu vychádzania, medzi ktoré patrila aj cesta za účelom starostlivosti o blízku osobu alebo príbuzného, ktorý je na takú starostlivosť odkázaný a cestu späť, za ktorú možno považovať aj cestu rodiča za dieťaťom na stretnutie, ktoré je upravené súdnym rozhodnutím. Prípadnú neznalosť predmetného uznesenia vlády a prípadnú nevedomosť žalovanej o tomto uznesení vlády žalovanú neospravedlňuje. K obrane žalovanej, že so žalobcom boli dohodnutí na harmonograme trávenia vianočných sviatkov a na odlišných stykoch z dôvodu vianočných sviatkov, súd uviedol, že táto obrana žalovanej bola irelevantná. Žalovaná ňou tvrdené skutočnosti nepreukázala. ňou predložená mailová komunikácia sa týkala dohadovania sa strán o styku žalobcu s maloletým

počas vianočných prázdnin v čase od 29.12.2020 do 1.1., výsledkom čoho bol súhlas žalovanej s navrhovaným stykom žalobcu od 29.12. od 10.00 hod. do 1.1. do 18.00 hod. V predloženej komunikácii sa neuvádzal termín predmetného styku ani dohadovanie o jeho náhrade. Za irelevantnú súd považoval aj obranu žalovanej s jej odkazom na ňou vybraný obsah Záverečnej správy z poradenského procesu Orchidea n.o., Partizánske zo dňa 21.06.2022. Vybraný obsah záverečnej správy sa netýkal styku dňa 19.12.2020, ale z neho vyplývala neúčasť otca (žalobcu) a účasť matky (žalovanej) na vopred plánovanej interakcii až dňa 12.06.2021 (č.l. 122 súdneho spisu), ďalej vyjadrenie návrhu matky (žalovanej) na postupné rozširovanie styku až zo dňa 24.08.2021 (č.l. 123 súdneho spisu), ďalej návrh matky (žalovanej) na harmonogram styku až z 24.08.2021, resp. z 26.08.2021 (čl. 123, 123pv), t.j. z obdobia po 19.12.2020. Žalobca preukázal splnenie všetkých predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu vzniknutú žalobcovi zbytočným vynaložením nákladov na cestu z miesta bydliska žalobcu do Bojníc a späť dňa 19.12.2020, a to výlučne za účelom realizácie jeho stretnutia s maloletým B. na základe vykonateľného rozhodnutia súdu. Žalovaná nepreukázala, že škodu vzniknutú žalobcovi nezavinila. Naopak, žalovaná zavinené zmarila styk žalobcu s maloletým B. v deň 19.12.2020, keď bez objektívneho dôvodu neodovzdala maloleté dieťa žalobcovi. Nešlo teda z jej strany o nesplnenie si prevenčnej povinnosti v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka, ale o porušenie povinnosti umožniť styk žalobcu s maloletým podľa právoplatného rozhodnutia súdu. Žalovaná tak bola zodpovedná za škodu podľa § 420 ods.1 Občianskeho zákonníka. Po ustálení zodpovednosti žalovanej čo do dôvodu uplatneného nároku na náhradu škody, sa súd zaoberal dôvodnosťou žalobcom uplatneného nároku na náhradu škody čo do jej výšky. Pokiaľ šlo o rozsah týchto nákladov, teda o rozsah náhrady škody podľa § 442 Občianskeho zákonníka, súd skúmal aj účelnosť použitia vlastného osobného motorového vozidla žalobcom pri úprave styku dňa 19.12.2020. Táto bola preukázaná vzhľadom na útlý vek maloletého B. (necelé dva roky), na vzdialenosť medzi miestom bydliska žalobcu a miestom stretnutia s maloletým, na čas, po ktorý mal žalobca upravený styk s maloletým (3 hodiny, od 14.00 do 17.00 hod), ktorý nevyhnutne vyžadoval prepravu motorovým vozidlom, pretože styk nemohol prebehnúť len v mieste prevzatia dieťaťa a tiež vzhľadom na vtedajšiu celospoločenskú situáciu spojenú s pandémiou a so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19, kedy cestovanie individuálnou prepravou bolo bezpečnejšie ako cestovanie hromadnou dopravou. Vzdialenosť z miesta bydliska žalobcu (F. - G. H. XXXX/XX) do miesta styku žalobcu s maloletým (F., L. E., K. J. XX) a späť predstavuje vzdialenosť 372 km (186 km krát dva) s odkazom na M. <K.>. V zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách má žalobca nárok na základnú náhradu vo výške 71,80 eur (0,193 eura x 372 km) podľa Opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny č. 143/2019 Z.z. a na náhradu za spotrebované pohonné hmoty vo výške 33,76 eur. Vychádzajúc z priemerných cien pohonných látok v Slovenskej republike, podľa Štatistického úradu Slovenskej republiky, bola cena benzínu natural 95 oktánový v týždni od 14.12.2020 do 20.12.2020 vo výške 1,194 eur/liter. Pri spotrebe vozidla 7,6 l/100 km predstavuje výška náhrady za spotrebované pohonné hmoty sumu: 372 km : 100 km = 3,72 x 7,6 l = 28,272 litrov; 28,272 litrov x 1,194 eur predstavuje po zaokrúhlení sumu 33,76 eur. Cestovné náhrady sú spolu vo výške 105,56 eur. Súd priznal žalobcovi aj ním v konaní uplatnené úroky z omeškania z prisúdenej istiny podľa § 517 ods.2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády. Žalobca žalovanú prvýkrát vyzval na náhradu škody až žalobou, preto sa žalovaná tak dostala do omeškania v deň nasledujúci po doručení žaloby, t.j. dňa 27.08.2022.

4. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 257 CSP, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Dôvodil, že aj keď žalobca bol v tomto spore v prevažujúcej časti žaloby úspešný, z dôvodov hodných osobitného zreteľa mu súd náhradu trov konania nepriznal. Žalovaná v priebehu konania (v odpore i vo svojich vyjadreniach) poukazovala na účelové konanie žalobcu, ktorý voči nej podal niekoľko (26) identických žalôb o náhradu škody, pričom predmet podaných žalôb je totožný. Podľa žalovanej samotné návrhy žalobcu obsahujú takmer identický text. Žalobca žiada od nej úhradu náhrady údajne vzniknutej škody za niekoľko (prevažne aj po sebe idúcich) dní. Podľa žalobkyne žalobca tak koná účelovo, v snahe spôsobiť jej škodu. Žalobca svoje rozhodnutie podávať samostatné žaloby (ktorých je na súde prvej inštancie najmenej 20 a ďalšie sú ešte na upomínacom súde) nijako nevysvetlil, a to aj napriek námietkam žalovanej v priebehu konania. Podľa názoru súdu prvej inštancie, dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré žalobcovi náhradu trov konania podľa § 257 CSP nepriznal, spočívali v procesnom správaní žalobcu, ktorému nič nebránilo podať žalobu, v ktorej si uplatní všetky svoje nároky na náhradu škody za viacero dní, pričom podľa povahy jeho nárokov ide o totožné škody z titulu cestovných nákladov, o totožný okruh sporových strán a všetky veci aj (aspoň čiastočne) skutkovo spolu súvisia. Súd prvej inštancie konštatoval, že zo strany žalobcu ide teda o zjavné zneužitie práva, ktoré podľa čl. 5 základných princípov CSP nemôžu požívať právnu ochranu. Podávanie samostatných žalôb za každý

jeden zmarený styk, pričom ide o takmer identické žaloby, neúčelne predražuje spôsob domáhania sa súdnej ochrany žalobcu, na ktorom podľa názoru súdu sa nemôže spolupodieľať žalovaná v podobe náhrady trov konania.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu, smerujúc svoje odvolanie voči výroku III. o trovách konania, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zmenu tak, že žalobcovi prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Zároveň žiadal priznať aj náhradu trov odvolacieho konania. Uplatňuje dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, existencia inej vady, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a nesprávne skutkové a právne závery). Žalobca sa s aplikáciou § 257 CSP nestotožnil. Uvádza, že v tomto prípade ide o situáciu, keď žalovaná účelovo, tendenčne a bezdôvodne bráni jeho kontaktu s maloletým. Z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, v čom súd prvej inštancie vzhliadol ako spravodlivé poskytnúť ochranu osobe porušujúcej práva inej osoby a dokonca ju označiť za „obeť žalobcu“, a naopak, v čom považoval za nespravodlivé, aby úspešnej sporovej strane nepriznal náhradu trov konania na bránenie jej porušeného práva. Poukazuje na uznesenie Okresného súdu Prievidza zo dňa 08.12.2022, sp. zn. 8C/34/2022-67, ktorým bol zamietnutý návrh žalovanej na spojenie vecí, vrátane tejto veci, z dôvodu, že ... „zo spisov je ďalej zrejmé, že bude potrebné v konaniach vykonať rozsiahle dokazovanie, ktoré by nebolo možné uskutočniť na jednom pojednávaní. V uvedených konaniach žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody za jednotlivé neuskutočnené stretnutia, pričom v konaniach sú rôzne skutkové tvrdenia produkované žalobcom aj žalovaným (líšia sa dôvodmi neuskutočnenia - maloletý styk odmietal, maloletý bol chorý, bol v kontakte s COVID pozitívnou osobou), pričom v niektorých prípadoch sa líšia aj exekučné tituly. Vzhľadom na počet konaní a tieto odlišnosti by nebolo možné efektívne vykonať dokazovanie na jednom pojednávaní. Súd má ďalej vedomosť, že vzhľadom na skutočnosť, že styk žalobcu s maloletým naďalej neprebíha a je predpoklad, že žalobca si bude naďalej uplatňovať nároky za tieto neuskutočnené styky samostatnými návrhmi, nebude ani reálne možné všetky tieto nároky rozhodnúť v jednom konaní“. Už len to vylučuje možnosť existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP. Žalobca zdôraznil, že s rozhodnutím o zamietnutí návrhu na spojenie vecí súhlasí v celom rozsahu. Podľa žalobcu nemožno nepriznať náhradu trov konania podľa § 257 CSP. Ak súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím konštatuje, že sa od začiatku konania domáha ochrany svojich práv procesne správnym spôsobom, nemôže na základe tej istej argumentácie náhradu trov nepriznať práve pre jeho procesný postup, pretože v takom prípade ide o nekontrolovanú voľnú úvahu súdu. Navyše je nespravodlivé, aby sa domáhaním ochrany svojho práva, a to nároku na náhradu škody dostal do situácie, keď náklady na uplatnenie svojho práva prevyšujú priznaný nárok náhrady škody a napádaným rozsudkom súdu vzniká tak paradox, že je lepšie sa so spôsobenou škodou zmieriť a nič nerobiť, ako zákonným spôsobom požívať súdnu ochranu a brániť sa proti dlhodobému, účelovému a zákernému správaniu sa žalovanej. Do pozornosti dal žalobca priebeh pojednávania, keď zákonný sudca v inej veci, i napriek uzneseniu o zamietnutí veci a internému usmerneniu postupu súdu vo veci samotnou predsedníčkou Okresného súdu Prievidza (o čom bol žalobca informovaný na pojednávaní vo veci sp. zn. 15C/33/2022), spojil konanie v právnej veci 12C/34/2022 a konanie v právnej veci 12C/46/2022. Je nesporné, že priebeh pojednávania bol zmätočný, neprehľadný, nehospodárny a nadbytočne zdĺhavý v dôsledku mýlenia si (len dvoch!) zmarených stykov počas pojednávania. Uvedené dokazuje, že spojiť hociktoré obdobné konania do jedného tak, ako to v odôvodnení tvrdí prvoinštančný súd, by bolo absolútne neúčelné, neprehľadné, zmätočné a nehospodárne. Len spojenie dvoch žalôb o náhradu škody do jedného konania prinieslo očakávanú neprehľadnosť. Každá žaloba o náhradu škody si vyžaduje dôkladné posúdenie s rozsiahlym dokazovaním a ktorékolvek spojenie obdobných vecí, čo i len dvoch, prinesie do konania neprehľadnosť, čoho dôkazom bol vyššie uvedený priebeh pojednávania. Nie je jeho úlohou suplovať, dopĺňať a obhajovať už raz rozhodnutý a správny procesný postup súdu. Súd prvej inštancie navyše svojvoľne dotvára dojem, že koná účelovo s cieľom poškodiť žalovanú, čo zásadne odmieta, pretože už len zo skutkových okolností prípadu takéto konštatovanie nemôže obstať. Podľa žalobcu jednotlivé veci týkajúce sa náhrady škody nie je možné objektívne spojiť. Je nesporné, že v jednotlivých veciach ide o rôzne právne tituly odôvodňujúce jeho styk s maloletým, pri ktorom žalovaná súd zavádza. Žalovaná tvrdí, že ide vždy o zmarené styky v priebehu po sebe nasledujúcich dní. Avšak z uvedených dátumov zmarených stykov je zrejмый opak, nakoľko ide o rozdielne časové obdobia a rovnako v každom konaní ide o rôzne skutkové tvrdenia a vždy iný, vymyslený príbeh žalovanej, ktorý je potrebné dôkladne posúdiť a v celom rozsahu vyvrátiť, čo nie je možné uskutočniť hospodárne v jednom konaní. Je to práve žalovaná, ktorá dlhodobo, sústavne a účelovo bez akéhokoľvek ospravedlniteľného dôvodu bráni v jeho styku s maloletým. Žalobca tak mal za to, že napadnutý rozsudok vo výroku IV. je

vnútorne rozporný, nepresvedčivý, arbitrárny a nezohľadňuje vykonané dokazovanie, kontext, okolnosti, ako aj jeho postavenie ako rodiča, ktorý nemá dieťa zverené do starostlivosti, teda logicky nemá rovnaké možnosti ako žalovaná. Napadnutý rozsudok nepochopiteľne „legitimizuje“ konanie žalovanej ako matky, ktoré by mohlo byť opakovane zneužívané (v kontexte a existencie desiatok podobných konaní aj zneužívané dodnes je) na obchádzanie jej zákonných povinností.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti - výroku II. v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadla žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu zmenu napadnutej časti tak, že nárok žalobcu zamietne a prizná jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu na 100 %, resp. v napadnutej časti zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatňovala dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery). Vo vzťahu k trovám konania poukazuje na účelovosť podávania takmer identických žalôb žalobcom (približne 37), s cieľom poškodiť žalovanú po finančnej a psychickej stránke.

7. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalobcu prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhuje rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku III. ako vecne správne potvrdiť a priznať jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Zastáva názor, že rozhodnutie o náhrade trov konania, ktorým nebol žalobcovi priznaný nárok, je vecne správne, konzistentné a riadne zohľadňujúce vykonané dokazovanie. Žalovaná opätovne zdôraznila, že konanie žalobcu je účelovým konaním, ktorého cieľom je poškodiť žalovanú a takéto konanie jasne napĺňa znaky zneužitia práva, a teda mu nemôže byť priznaná právna ochrana. V súlade s vyššie uvedeným žalovaná poukazuje na to, že s prihliadnutím na toto konanie boli naplnené objektívne skutočnosti majúce povahu dôvodov osobitného zreteľa, pre ktoré nie je možné žalobcovi priznať náhradu trov konania. Trovy konania, ktoré žalobcovi v konaní vznikli, totiž neboli „účelne vynaložené“, a to najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca opakovane podáva takmer identické návrhy na vydanie platobných rozkazov z dôvodu neuskutočnených stykov. Konaním, ktorým bol podávaný celý rad rovnakých žalôb, sa zaoberal aj Ústavný súd ČR vo svojom Náleze sp. zn. I.ÚS 988/2012 z 25. júla 2012. Žalovaná zároveň upozornila, že neuskutočneniu stykov predchádzajú objektívne skutočnosti na strane maloletého. Žalobca nepreukázal, že by v konaní vynaložil čo i len niektoré výdavky účelne, a teda je daný dôvod pre zamietnutie nároku na náhradu trov konania. V prípade, ak súd odmietol spojiť veci do jedného konania, bolo to najmä z dôvodu, že konania boli podávané v iných časoch a „bežali samostatne“ a teda v tejto fáze konania, v ktorých už mali jednotliví sudcovia rozpojované, jednotlivé dni neuskutočnených stykov nebolo účelné spájať. Práve konanie žalobcu, ktorý v rozličných časoch podával samostatné návrhy na náhradu škody, viedlo ku skutočnosti, že Okresný súd Prievidza jednotlivé konania nespojil. Napriek uvedenému však súd dospel k správne záveru, že z dôvodu neúčelnosti vynaložených trov konania sú dané dôvody osobitného zreteľa a žalobcovi nepatrí nárok na náhradu trov konania. V podanom odvolaní zároveň žalobca tvrdil, že nemožnosť spojenia vecí sa ukázalo v konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza sp. zn. 12C/34/2022, v ktorom súd spojil vec s konaním sp. zn. 12C/46/2022. Údajne bol v danej veci priebeh pojednávania zmätočný v dôsledku „mýlenia si“ stykov. K predmetnému tvrdeniu žalovaná uvádza, že konanie na Okresnom súde Prievidza sp. zn. 12C/34/2022 je naopak potvrdením skutočností uvádzaných žalovanou, kedy bolo ešte možné veci spojiť do jedného konania, keďže boli postúpené na Okresný súd Prievidza v približne rovnakom čase jednému zákonnému sudcovi. Súd síce musel rozlišovať dôvody a okolnosti neuskutočnenia styku, avšak pojednávanie prebehlo bez akýchkoľvek problémov, pričom konajúci súd napokon vo veci aj rozhodol jedným rozsudkom. Uvedená skutočnosť len preukazuje, že spojenie vecí napriek rozdielnym dôvodom neuskutočnenia styku žalobcu s maloletým je možné a teda zároveň účelné a hospodárne.

8. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalovanej prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhuje rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II. ako vecne správne potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % a v časti výroku III. zmeniť tak, že žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

9. Žalobca vo svojej odvolacej replike na vyjadrenie žalovanej prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že tak ako v iných konaniach, aj v tomto konaní má žalobca za to, že v každom jednom zmarenom styku je potrebné osobitne skúmať kauzálny nexus vo vzťahu k náhrade škody za každý zmarený styk osobitne. Žalobca sa vyhradzuje voči tvrdeniam žalovanej o jeho šikanóznom správaní. Ani v tomto, ani v žiadnom inom konaní prvoinštančný súd, ani žalovaná nijakým spôsobom nepreukázali

šikanózne správanie, alebo zneužitie procesných práv žalobcu s cieľom poškodiť žalovanú. Žalovaná, ako aj prvoinštančný súd tvrdia, že žalobca mohol zvoliť iný procesný postup domáhania sa súdnej ochrany jeho práv. Žalobcovi však nie je zrejmé aký, keďže návrh na spojenie konaní bol konajúcim súdom zamietnutý, čím samotný súd legitimizoval procesný postup žalobcu, teda že nie je možné spojiť predmetné konania. Žalobca má zato, že tak závažný zásah do jeho procesných a majetkových práv, akým je nepriznanie trov právneho zastúpenia, môže mať vplyv na jeho budúce domáhanie sa súdnej ochrany. Žalovaná vo vyjadrení uviedla, že súdom nepriznanie nároku na náhradu trov konania je „v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou súdov a v súlade so zásadou účelnosti náhrady trov konania.“ Lživý výklad práva zo strany žalovanej možno preukázať skutočnou rozhodovacou praxou súdov a skutočnou zásadou účelnosti a zavinenia náhrady trov konania. Argumentácia súdu, že žalobca sa šikanóznym spôsobom domáha súdnej ochrany, čím ide o zjavné zneužitie práva, ktoré podľa čl. 5 Základných princípov CSP nemôže požívať právnu ochranu, tak nemá oporu ani v rozhodovacej súdnej praxi. Uplatňovanie práva žalobcu týmto spôsobom je jediným zákonne možným, vhodným a potvrdeným procesným postupom, a preto ho nemožno považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi a ani inými dôvodmi hodného osobitného zreteľa v zmysle ust. § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Zdôrazňuje, že nemá inú zákonnú možnosť domáhať sa uplatnenia svojich práv, nemá možnosť postupovať procesne inak, nepredražuje spôsob domáhania sa súdnej ochrany a nezneužíva svoje právo. Žalobca si dôvodne uplatňuje škodu vzniknutú konaním žalovanej v niekoľkých súdnych konaniach, čo iným spôsobom nie je objektívne možné, nakoľko ide o rozdielne exekučné tituly, rôzne dôvody, pre ktoré žalovaná neumožnila žalobcovi zrealizovanie styku s maloletým, čomu predchádzal vždy iný spôsob komunikácie žalovanej so žalobcom, alebo rozdielna intervencia polície. Ide o jediný možný zákonom ustanovený a potvrdený procesný postup, a preto sa nestotožňuje s názorom súdu, že tento nemôže požívať právnu ochranu.

10. Žalovaná vo svojej odvolacej replike na vyjadrení žalobcu prostredníctvom svojho právneho zástupcu opätovne zopakovala, že konanie žalobcu je účelovým konaním, ktorého cieľom je poškodiť žalovanú a takéto konanie jasne napĺňa znaky zneužitia práva, a teda mu nemôže byť priznaná právna ochrana. V danom prípade je teda daný dôvod pre zamietnutie nároku na náhradu trov konania žalobcu.

11. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a v poradí v prvom odvolacom konaní rozsudok súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcej časti - vo výroku II. a v súvisiacom výroku III. o trovách konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP vo všetkých jeho častiach (teda aj v časti o trovách konania) potvrdil a zároveň o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že stranám ich náhradu nepriznal (rozsudok zo dňa 28. decembra 2023 č.k. 27Co/90/2023-281).

12. V dôsledku dovolacej intervencie žalobcu smerujúcej voči potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutiu o trovách odvolacieho konania, Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 22.10.2025 pod č.k. 9Cdo 72/2024-348 vyššie identifikovaný rozsudok KS v Trenčíne v jeho potvrdzujúcom výroku o náhrade trov konania a vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

13. Po vrátení veci tak predmetom odvolacieho prieskumu zostalo už len rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho výroku III. o trovách konania strán sporu vzniknutých v priebehu konania pred súdom prvej inštancie.

14. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po vrátení veci dovolacím súdom v rozsahu rozhodnutia o trovách konania, opätovne vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia vo výroku III. o trovách konania. Odvolací súd teda preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutom výroku III. o trovách konania podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušiť v tomto rozsahu vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 391 CSP. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

15. Ako už bolo uvedené v predchádzajúcich častiach tohto rozhodnutia, žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovanej zaplata sumy 105,56 eur s príslušenstvom, vznik tohto práva na plnenie

zakladajúc na zmarenom styku s maloletým v deň 19.12.2020, keď bez objektívneho dôvodu žalovaná odmietla dieťa žalobcovi odovzdať (pred stretnutím na SMS správy žalobcu nereagovala), čím porušila povinnosť umožniť styk žalobcu s maloletým v zmysle vykonateľného súdneho rozhodnutia. Žalovaná tak zodpovedá podľa jeho názoru za vznik škody, ktorá vznikla žalobcovi a ktorá spočíva v zbytočne vynaložených nákladoch v súvislosti s cestou do miesta bydliska maloletého a späť. Súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 105,56 eur od 20.12.2020 do 26.08.2022 zastavil, výrokom II. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 105,56 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 105,56 eur od 27.08.2022 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia a výrokom III. o trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal aplikujúc ust. § 257 CSP na prospech žalovanej, ktorá dôvodila existenciou okolností hodných osobitného zreteľa k využitiu moderačného práva indikujúcich. Podľa názoru súdu prvej inštancie, dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré žalobcovi náhradu trov konania podľa § 257 CSP nepriznal, spočívali v procesnom správaní žalobcu, ktorému nič nebránilo podať žalobu, v ktorej si uplatní všetky svoje nároky na náhradu škody za viacero dní, pričom podľa povahy jeho nárokov ide o totožné škody z titulu cestovných nákladov, o totožný okruh sporových strán a všetky veci aj (aspoň čiastočne) skutkovo spolu súvisia. Súd prvej inštancie konštatoval, že zo strany žalobcu ide teda o zjavné zneužitie práva, ktoré podľa čl. 5 základných princípov CSP nemôžu požívať právnu ochranu. Podávanie samostatných žalôb za každý jeden zmarený styk, pričom ide o takmer identické žaloby, neúčelne predražuje spôsob domáhania sa súdnej ochrany žalobcu, na ktorom podľa názoru súdu sa nemôže spolupodieľať žalovaná v podobe náhrady trov konania.

16. Odvolateľ (žalobca) v zmysle odvolacích námietok vznesených prostredníctvom právneho zástupcu voči rozhodnutiu v časti o trovách konania (výrok III.), uplatňuje dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 pod písm. b/, d/, f/ a h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces/existencia, tzv. inej vady konania pre tvrdené vady odôvodnenia rozhodnutia, nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie), v konkrétnej spochybňujúcej naplnenie predpokladov pre aplikáciu ust. § 257 CSP.

17. Žalovaná s odvolaním nesúhlasí a tvrdí, že okolnosti veci ňou identifikované aplikáciu ust. § 257 CSP spravodlivo odôvodňujú.

18. V reakcii na odvolaciu intervenciu žalobcu (tiež žalovanej voči vyhovujúcej časti rozhodnutia) Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a v poradí v prvom odvolacom konaní rozsudok súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcej časti - vo výroku II. a v súvisiacom výroku III. o trovách konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP vo všetkých jeho častiach (teda aj v časti o trovách konania stotožniac sa aj s aplikáciou § 257 CSP a dôvodmi túto opodstatňujúcimi) potvrdil a zároveň o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že stranám ich náhradu nepriznal (rozsudok zo dňa 28. decembra 2023 č.k. 27Co/90/2023-281).

19. Odvolací súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil ako správne rozhodnutie súdu prvej inštancie tiež vo výroku III. (o trovách konania, v zmysle ktorých súd prvej inštancie za aplikácie ust. § 257 CSP žalobcovi náhradu trov konania nepriznal) založil pri najlepšom vedomí a svedomí na závere, že vzhľadom na priebežný vývoj v počte sporov obdobného charakteru (ich množenie) medzi týmito stranami sporu, podávanie ďalších samostatných žalôb za každý jeden zmarený styk ide neúnosne na ťarchu žalovanej, keďže predražuje spôsob domáhania sa súdnej ochrany žalobcu a narušuje preventívnu i sankčnú funkciu, ktorú majú trovy konania a ich náhrada v rozumných limitoch plniť, majú za to, že tento vývoj (množenie) sporov v čase je potrebné pri rozhodovaní o trovách konania so zreteľom na princíp spravodlivosti voči žalovanej zohľadniť, pričom keďže išlo o reakciu na „novú“ situáciu pokiaľ ide o zistenie o postupnom neudržateľnom množení sa takýchto sporov nevidel logicky v takomto rozhodnutí ani kolíziu s princípom právnej istoty (vo vzťahu na časovej osi k predchádzajúcim rozhodnutiam, ktorými boli trovy žalobcovi priznané) a prekážku nevidel ani v tom, že nedošlo súdom k spojeniu týchto vecí (čo je logické vzhľadom na rozdielnosť senátov a sudcov, ktorým napádali priebežne), z ktorého dôvodu sa tým ani nezaoberal bližšie v odôvodnení. V konkrétnej spochybňujúcej naplnenie predpokladov pre aplikáciu ust. § 257 CSP sa tým ani nezaoberal bližšie v odôvodnení. V konkrétnej spochybňujúcej naplnenie predpokladov pre aplikáciu ust. § 257 CSP nasledovne:

„Ťažisková vecná námietka žalobcu vo vzťahu k nepriznaniu náhrady trov konania (výrok III.) má pôvod v tvrdení, že aplikácia ust. § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za úspech a zodpovednosti za zavinenie a preto okolnosti veci sa musia dôkladne posudzovať, pričom podľa jeho názoru v danom prípade za takéto nemožno považovať tie, na ktorých súd prvej inštancie založil

svoje rozhodnutie v tejto jeho časti. Upozornil na uznesenie súdu v inej veci zo dňa 8.12.2022, č.k. 8C/34/2022-67, ktorým súd zamietol návrh žalovanej na spojenie vecí. Zdôraznil, že nespojenie vecí bolo vecne správne. Podľa žalobcu by spojenie vecí vytvorilo neprehľadnosť v jednom konaní. Nemohli byť jednotlivé veci spojené aj preto, že ide o rôzne právne tituly odôvodňujúce styk s maloletým, pričom žalovaná vždy tvrdí rôzne príčiny neuskutočnenia styku, ktoré sa musia v konaní vyvracať a dôkladne posudzovať. Žalobca mal za to, že nemôže obstať, ak súd prvej inštancie na jednej strane vyhovel jeho nároku, a zároveň na druhej strane týmto postupom odôvodnil nepriznanie náhrady trov konania.

Rozhodovanie o náhrade trov konania tvorí integrálnu súčasť súdneho konania.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení, sa teda v sporovom konaní povinnosť nahradiť trovy konania spravuje primárne zásadou úspechu a zásadou zavinenia v konaní, čo znamená, že účastník konania, ktorý v spore uspel, prípadne nezavinil zastavenie konania, má v princípe právo na to, aby sa mu nahradili trovy, ktoré zaplatil vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva. Ak sa chce súd odchýliť od tohto pravidla, musí vychádzať zo zákona. Prelomenie uvedenej zásady sa umožňuje súdu za splnenia zákonných predpokladov uvedených v ust. § 257 CSP, ktoré súd prvej inštancie v okolnostiach danej veci aplikoval.

Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Účelom ustanovenia § 257 CSP je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania.

Aplikácia ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy teda v prípadoch, keď sú síce naplnené predpoklady na priznanie (úplnej či čiastočnej) náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom, alebo z časti neprizná. Výnimočnosť takéhoto prípadu môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Za také možno považovať najmä neprimeranú tvrdosť priznania náhrady trov konania, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povahu a okolnosti sporu, zložitost' doposiaľ neriešenej právnej problematiky, osobné pomery strany sporu a iné. Ďalšou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. Tieto dôvody, inak pomerne jasne vymedzené stabilizovanou judikatúrou, spôsobujú čiastočný alebo úplný zánik práva na náhradu trov konania u čiastočne, alebo úplne úspešnej strany sporu. Judikatúra na strane druhej však tiež konštatovala, že uvedené ustanovenie nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnúť kedykoľvek, bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania (príkladom vid' uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. januára 2010, sp. zn. 2MCdo/17/2009), nejde o predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie, ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnúť. Rozhodnutie o trovách konania teda nemá byť výsledkom mechanického posudzovania zavinenia či úspechu v procese, ale celkovým zhodnotením okolností prípadu (Zo súdnej praxe 4/2021, č. 34, IV. ÚS 480/2018). Pri posudzovaní možnosti aplikácie ust. § 257 CSP nemožno tiež v konečnom dôsledku opomenúť, že náhrada trov konania plní vo vzťahu k sporovým stranám tri základné funkcie.

Predovšetkým ide o funkciu kompenzačnú, ktorá vyplýva už zo skutočnosti, že trovy konania sa strane nahrádzajú. To je prejavom tradičného princípu, podľa ktorého tomu, kto je v práve, nemôže byť vedenie sporu na škodu. Súčasne možno pri náhrade trov konania vnímať aj prvky preventívnej funkcie, keďže nevyhnutnosť vzniku trov každého sporového konania do určitej miery preventívne pôsobí proti svojvoľnému a šikanóznemu uplatňovaniu, alebo bráneniu domnelých subjektívnych práv na súde a tiež sankčnú funkciu.

Pravdou je, že porovnaním žalobného návrhu a rozhodnutia súdu možno konštatovať, že žalobca bol v ťažiskovom rozsahu úspešný, keďže súd prvej inštancie svojim rozhodnutím jeho žalobe (po obmedzení o identifikovaný pôvodne nárokováný úrok z omeškania za ohraničené obdobie späťvzatím vo vzťahu k čomu žalobca procesne zavinil zastavenie konania), jeho žalobe vyhovel. Vo svetle zásady úspechu/procesného zavinenia na čiastočnom zastavení konania, by žalobcovi patril určitý nárok na náhradu trov konania, ktoré mu v súvislosti s uplatnením práva v konaní vznikli, prelomenie čoho je možné v princípe len prostredníctvom aplikácie ust. § 257 CSP, preto je potrebné posúdiť, či zistené, súdom prvej inštancie uvedené skutočnosti, takéto rozhodnutie odôvodňujú.

V posudzovanej veci sa odvolací súd stotožňuje na rozdiel od odvolateľa s názorom súdu prvej inštancie, že aplikácia ust. § 257 CSP na náhradu trov prvoinštančného konania na prospech žalovanej je vzhľadom na okolnosti veci udržateľnou. Nebolo sporným, že žalobca uplatnil vo viacerých samostatných konaniach v základe identické nároky voči žalobkyni, ktoré majú pôvod v nerealizovaní niekoľkých stretnutí žalobcu s jeho mal. dieťaťom a s nimi spojeným vznikom nákladov žalobcu vynaložených na cesty do bydliska mal. dieťaťa, ktoré sa odlišujú v princípe len dátumom nerealizovaného styku, dôvodmi uvádzanými na obranu žalovanou, prípadne rôznymi vykonateľnými súdnymi titulmi, ktorými priebežne na časovej osi bolo upravované stretávanie žalobcu ako rodiča s mal. dieťaťom. Bez ohľadu na žalobcom tvrdenú skutočnosť, že súd napriek požiadavke žalovanej tieto nespojil na spoločné konanie (čo samozrejme malo svoje opodstatnenie minimálne z hľadiska toho, že veci napadli rôznym sudcom a v čase vznesenia takejto požiadavky sa jednotlivé veci nachádzali v rôznych štádiách konania) podľa názoru odvolacieho súdu diametrálne odlišnou by bola situácia a z hľadiska hospodárnosti nepochybne priaznivejšia, ak by žalobca bol uplatnil či už jednou žalobou dielčie nároky na náhradu škody za jednotlivé dni, minimálne tieto nároky spojil do blokov (pri dvoch-troch žalobách), ktorých spoločným menovateľom mohlo byť prípadne identické súdne rozhodnutie od ktorého odvodzoval svoje rodičovské práva, keďže svojou povahou ide v princípe o identickú škodu z titulu vynaložených cestovných nákladov (i keď za rôzne dni), ide tiež o totožný okruh sporových strán a veci v zásade čiastočne skutkovo spolu súvisia. Týmto spôsobom by síce na jednej strane sa mu dostalo zadosťučinenia v prípadoch, kedy súdy dospeli k záveru o vzniku zodpovednosti žalovanej za túto škodu a žalobca by mal nahradené aj trovy konania ako úspešná strana, avšak tieto by boli uplatňované za takýchto okolností v udržateľných limitoch, ktoré by vo vzťahu k žalovanej nebolo možné posudzovať ako zneužitie práva, keďže odlišný postup podľa čl. 5 Základných princípov CSP nemôže požívať právnu ochranu. Podávanie samostatných žalôb za každý jeden zmarený styk (i keď to zákon nezakazuje) samostatne vezmúc do úvahy, že trovy v jednotlivých konaniach takto sú len v najlepšom prípade o niečo nižšie, ako prisúdené nároky, neúčelne predražuje na ťarchu žalovanej spôsob domáhania sa súdnej ochrany žalobcom a sumárne podľa názoru odvolacieho súdu nadužíva preventívnu ako aj sankčnú funkciu, ktorú majú trovy konania a ich náhrada v rozumných limitoch plniť. V neposlednom rade nemožno nespomenúť, že z činnosti súdu je známe, že medzi stranami ako rodičmi mal. dieťaťa sú dlhodobé vzájomné komunikačné problémy, vzájomné nezhody týkajúce sa výkonu rodičovských práv a povinností, ktoré nakoniec aj ústia do situácií, ktoré spája žalobca so vznikom škody, ktoré vzťahové problémy nemožno jednoznačne pripísať len na ťarchu žalovanej. Za takýchto okolností teda aj vo vzťahu k trovám tohto konania nemožno nevziať všetky vyššie uvedené skutočnosti na zreteľ a prijať odvolateľom požadovaný záver o nesprávnom právnom a skutkovom posúdení nároku na náhradu trov konania súdom prvej inštancie a tým dôvodnosti uplatnenia odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

Vo svetle vyššie uvedeného teda záverom odvolací súd poukazuje na to, že povinnosťou súdu je vždy rozhodnúť spravodlivo, berúc zreteľ na všetkých, ktorých sa rozhodnutie týka. Stabilitu práva a právnu istotu jednotlivca (princíp legitímnych očakávaní a v konečnom dôsledku aj mieru dôvery osôb v právo či inštitúcie právneho štátu) ovplyvňuje najmä to, ako súd pristupuje k výkladu právnych noriem, pričom pri výklade noriem jednoduchého práva musí prevážiť princípu materiálneho právneho štátu nad prepätým formalizmom (porov. napr. rozhodnutia ESLP vo veciach Markt Intern Verlag GmbH a Klaus Beermann

proti Nemecku zo dňa 20.11.1989, Kruslin proti Francúzsku zo dňa 24.4.1990). Obdobne v rozhodnutí Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 2221/2007, vychádzajúc z ktorého „Soud musí nejen respektovat právo, ale aj jeho výklad a aplikace musí směřovat k výsledku spravedlivému. Právo musí být především nástrojem spravedlivosti, nikoli souborem právních předpisu, které jsou mechanicky a formalisticky aplikovány bez ohledu na smysl a účel toho kterého zájmu chráneného příslušnou normou“.

A práve riadiac sa vyššie uvedenými princípmi, s cieľom dosiahnuť čo možno najspravodlivejšie usporiadanie vzťahov medzi stranami vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci, odvolací súd zastáva názor, že spravodlivým bude, ak si trovy, ktoré stranám v konaní pred súdom prvej inštancie vznikli, budú tieto znášať každá samostatne, inak povedané, nebolo by spravodlivým k ich náhrade v tomto prípade zaviazat' žalovanú voči žalobcovi....“

20. V dôsledku dovolacej intervencie žalobcu smerujúcej voči potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu v časti o trovách konania vzniknutých stranám v konaní pred súdom prvej inštancie (ako aj rozhodnutiu o trovách odvolacieho konania), Najvyšší súd SR ako dovolací uznesením zo dňa 22.10.2025 pod č.k. 9Cdo 72/2024-348 vyššie identifikovaný rozsudok KS v Trenčíne v jeho potvrdzujúcom výroku o náhrade trov konania a vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Vychádzajúc z odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu, tento vytýka rozhodnutiu odvolacieho súdu v dotknutej časti (o trovách konania), že úvahy odvolacieho súdu v tom smere, že podávanie samostatných žalôb za každý jeden zmarený styk samostatne neúčelne na ťarchu žalovanej predražujú spôsob domáhania sa súdnej ochrany žalobcu a nadužívajú preventívnu i sankčnú funkciu, ktorú majú trovy konania a ich náhrada v rozumných limitoch plniť, nie je dostatočným a presvedčivým záverom pre aplikáciu § 257 CSP, keď sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zároveň nevysporiadal s tým, prečo rozhodol inak než v skutkovo a právne obdobných prípadoch žalobcu, v dôsledku čoho považuje jeho rozhodnutie za nepreskúmateľné. Dovolateľ podľa jeho názoru dôvodne poukazuje na to, že v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ide v posudzovanom prípade o ojedinelý prístup rozhodovania o trovách konania.

21. Po vrátení veci odvolaciemu súdu, tento vo vzťahu k dovolaním dotknutej (zrušenej) časti o trovách konania sa opätovne zaoberal odvolacími námietkami žalobcu smerovanými voči rozhodnutiu súdu prvej inštancie o trovách konania medzi stranami sporu a primárne (so zreteľom a vo svetle aj dôvodov zrušujúceho rozhodnutia dovolacieho súdu v spojitosti s tým, že odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu - § 455 CSP) námietkou žalobcu týkajúcou sa nedostatkov odôvodnenia rozhodnutia v ním napadnutej časti – o trovách konania, teda sa zaoberal tým, či postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP).

22. Dôvodom zakladajúcim zrušenie rozhodnutia podľa zákonného ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, vo väzbe na vyššie uvedený odvolací dôvod (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa stranám odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané im za účelom zabezpečenia účinnej ochrany ich práv. O takúto vadu ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom a postupom odňal stranám procesné práva, ktoré im právny poriadok priznáva, k porušeniu ktorého práva dochádza tiež v prípade nedostatočného odôvodnenia vydaného rozhodnutia.

23. Vezmúc na zreteľ a vychádzajúc z dôvodov, pre ktoré dovolací súd nepovažoval za preskúmateľné rozhodnutie odvolacieho súdu v časti o trovách konania do takej miery, že indikovalo k zrušujúcemu rozhodnutiu, nazeraním na odôvodnenie súdu prvej inštancie v časti o trovách konania z uhla pohľadu dovolacieho súdu, potom identické vady odôvodnenia sú prítomné aj v rozhodnutí súdu prvej inštancie a analogicky indikujú aj k zrušeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti o trovách konania pre nepreskúmateľnosť odôvodnenia v časti k tomuto rozhodnutiu sa vzťahujúcej. Vychádzajúc z názoru dovolacieho súdu spočívajúceho v tom, že podávanie samostatných žalôb za každý jeden zmarený styk samostatne neúčelne na ťarchu žalovanej predražuje spôsob domáhania sa súdnej ochrany žalobcu a nadužíva preventívnu i sankčnú funkciu, ktorú majú trovy konania a ich náhrada v rozumných limitoch plniť, nie je dostatočným a presvedčivým záverom pre aplikáciu § 257 CSP, keď sa v odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd zároveň nevysporiadal s tým, prečo rozhodol inak než v skutkovo a právne obdobných prípadoch žalobcu, plne dopadá tiež na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, keďže aj v rozhodovacej praxi súdu prvej inštancie išlo v posudzovanom prípade o ojedinelý prístup

rozhodovania o trovách konania, i keď je zrejmé, že v reakcii na množenie identických sporov, čo však je potrebné podrobne v odôvodnení komunikovať (samozrejme v závislosti od spôsobu nového rozhodnutia) a analogicky ako uvádza aj dovolací súd vo vzťahu k odvolaciemu súdu, dbať na celkovú presvedčivosť rozhodnutia, čo zahŕňa aj argumentačné odôvodnenie odlišného prístupu súdu prvej inštancie v prejednávanej veci vo vzťahu k predošlým súdnym rozhodnutiam o náhrade trov konania v skutkovo a právne obdobných veciach žalobcu (o to viac, ak žalobca vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania argumentoval v každom prípade tými istými skutočnosťami - uznesením o zamietnutí návrhu žalovanej na spojenie vecí).

24. Keďže teda dospel odvolací súd k záveru, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutej časti o trovách konania (výrok III.) trpí vadou uvedenou v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, toto podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a v tomto rozsahu vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 391 CSP.

25. Úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne preskúmať dôvodnosť žalovanou uvádzaných okolností pre aplikáciu § 257 CSP, a to najmä s prihliadnutím na doterajšiu rozhodovaciu prax súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania v skutkovo a právne obdobných veciach totožných strán sporu (samozrejme so zohľadnením vývoja), a pre prípad, ak v novom konaní, po prihliadnutí na prípadné skutkové a právne osobitosti konkrétneho prípadu rozhodne inak (so zreteľom na názor dovolacieho súdu), svoj odklon dôkladne a presvedčivo odôvodní tak, aby jeho predošlé rozhodnutia neboli ignorované.

26. Súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 391 ods. 2 CSP.

27. Podľa § 396 ods. 3 CSP rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí aj o nároku na náhradu trov odvolacieho konania a dovolacieho konania (§ 453 ods. 3).

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).